

Sygn. akt IC 1813/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Marcia

Protokolant Magdalena Kiełbus

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2019 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **K. D. i D. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych K. D. i D. D. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 106.970,68 (sto sześć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt 68/100) zł z odsetkami:

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne od kwoty 92.054,30 zł od dnia 29 sierpnia 2018 roku,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 14.916,38 zł od dnia 5 września 2018 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 5349 zł;

IV. wyrok w stosunku do pozwanego D. D. jest wyrokiem zaocznym.

Sygn. akt **IC 1813/18**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S. A. w W. domagała się zasądzenia od pozwanych solidarnie K. D. i D. D. kwoty 106.974,22 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że dochodzona pozwem kwota wynika z tego, że strona powodowa zawarła z K. D. i S. D. umowę kredytu w dniu 7 listopada 2014 r. Spadek po zmarłym S. D. na podstawie dziedziczenia ustawowego nabyli pozwani po 1/2 części. Strona powodowa przytoczyła treść przepisu art. 1031§1 k.c., zgodnie z którym, w razie prostego przyjęcia spadku spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe bez ograniczenia.

W związku

z brakiem zapłaty zaległych rat strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności. W dniu 28 sierpnia 2018 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanych.

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2019 r. pozwana oświadczyła, że nie zgadza się z żądaniem pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 listopada 2014 r. (...) Bank S. A. w W., K. D. i S. D. zawarli umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Całkowita kwota kredytu wynosiła 108.274,42 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorców ustalona w dniu zawarcia umowy wynosiła 203.067,94 zł. Spłata kredytu została rozłożona na 108 rat. W paragrafie 7 ww. umowy strony postanowiły, że

w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu, Bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, obowiązującej na dzień powstania zadłużenia przeterminowanego, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 12%. Odsetki wg stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego pobierane są począwszy od dnia następującego po terminie płatności wynikającym z umowy i wskazanym

w harmonogramie spłat, aż do dnia spłaty przeterminowanej należności Banku. Zmiana wysokości stopy kredytu lombardowego NBP powoduje zmianę rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego do czterokrotności nowej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

(dowód: umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), k. 34 – 36v.)

W §15 ust. 2 powyższej umowy kredytobiorcy złożyli dyspozycję uruchomienia kredytu wg następującego wskazania: a) kwoty 500 zł przeznaczonej na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorców w formie wypłaty gotówkowej w kasie placówki bankowej, b) kwot w formie przelewów przeznaczonych na spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorców: w wysokości 10.137 zł zaciągniętego w Banku (...) S. A., w wysokości 4.379,79 zł zaciągniętego w Banku (...)

S. A., w wysokości 7.731 zł zaciągniętego w Banku (...) S. A.,

w wysokości 60.342 zł zaciągniętego w Banku (...) S. A., c) kwoty 14.064,84 zł tytułem sfinansowania prowizji bankowej, d) 11.119,79 zł tytułem opłaty za objęcie kredytobiorców ubezpieczeniem grupowym.

(dowód: umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), k. 34 – 36v.)

Spadek po S. D. na podstawie dziedziczenia ustawowego nabyli: żona K. D. w 1/2 części i syn D. D. w 1/2 części.

(dowód: akt poświadczenia dziedziczenia z 30.09.2015 r., k. 33 – 33v.)

Pismami z dnia 27 marca 2018 r. strona powodowa wzywała pozwanych do zapłaty 25.288,69 zł tytułem zaległości w spłacie kredytu.

(dowód: wezwania do zapłaty z 27.03.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 38 – 40v.)

Pismami z dnia 27 kwietnia 2018 r. strona powodowa wypowiedziała pozwany umowę kredytu nr (...). Pozwana K. D. odebrała powyższe pismo w dniu 7 maja 2018 r.

(dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, k. 41, 43; potwierdzenia odbioru przesyłek, k. 42, 44)

Pismami z dnia 26 czerwca 2018 r. strona powodowa wezwała pozwanych do zapłaty następujących kwot: 92.054,30 zł tytułem należności kapitałowej, 12.939,26 zł tytułem odsetek umownych, 391,74 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie

w spłacie należności kapitałowej i 3,54 zł tytułem kosztów i opłat za czynności Banku zgodnie z zapisami umownymi.

(dowód: wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 45 - 47)

Zadłużenie pozwanych wobec strony powodowej z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 7 listopada 2014 r. na dzień 28 sierpnia 2018 r. wynosiło 106.974,22 zł. Na ww. wymagalne zadłużenie składają się kwoty: 92.054,30 zł – należność główna (niespłacony kapitał), 12.939,26 zł – odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 10% od dnia 15 grudnia 2016 r. do 26 czerwca 2018 r., 1.977,12 zł – odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 28 sierpnia 2018 r., 3,54 zł – opłaty i prowizje.

(dowód: wyciąg z ksiąg, k. 8; rozliczenie umowy kredytu, k. 17 – 27v.; zestawienie należności i spłat kredytu za okres od 07.11.2014 r. do 15.06.2018 r., k. 28 – 32v.)

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa wykazała swoje roszczenie co do zasady i w przeważającej mierze co do wysokości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity z dnia 15 września 2017 r. – Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z powyższego wynika, że kredyt jest przedmiotem świadczenia kredytodawcy w łączącym go z kredytobiorcą stosunku zobowiązaniowym. Przedmiotem tego świadczenia jest kredyt w znaczeniu ekonomicznym rozumiany, jako określony potencjał finansowy banku udostępniony innej osobie, zgodnie z umówionymi zasadami. Do najważniejszych cech kredytu bankowego należą więc celowość, gdyż kredyt udzielany jest na dokładnie określony cel, odpłatność, ponieważ kredytobiorca jest zobowiązany do zapłacenia odsetek, prowizji od udzielonego kredytu, oraz fakt, iż kredytodawcą może być jedynie bank lub inny podmiot uprawniony do tego na podstawie odrębnych ustaw. Kredyt można zdefiniować więc jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego treścią jest dostarczenie przez bank określonej kwoty środków pieniężnych dla kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji. Głównym świadczeniem kredytobiorcy w ramach umowy kredytowej jest zwrot kredytu, czyli pobranych z banku środków pieniężnych. Obok jednak korzystania z kredytu i obowiązku zwrotu składającej się na niego kwoty, przepis art. 69 ust. 1 Prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki te są świadczeniem ubocznym względem spełnienia obowiązku zwrotu udzielonego kredytu. Zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek jest więc elementem przedmiotowo koniecznym dla skutecznego zawarcia umowy kredytu. Oznacza to, że wynagrodzenie tego rodzaju bank kredytujący musi pobrać zawsze dla zachowania ważności danej umowy jako umowy kredytu. Nie można więc ubiegać się o udzielenie kredytu, który pozbawiony byłby odsetek.

Umowa dołączona do akt sprawy odpowiada wszystkim przedmiotowo istotnym warunkom umowy kredytu. Stronie powodowej służyło prawo do sporządzenia na podstawie ksiąg banku wyciągu oraz innych oświadczeń podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzonych pieczęcią banku i dokumenty takie miały moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń (art. 95 ust. 1 pr. bankowego). Dokument dołączony do pozwu w postaci wyciągu z ksiąg banku jest zatem zgodnie z art. 244§1 k.p.c. w zw. z art. 95 ust. 1 pr. bankowego dowodem istnienia i wysokości wierzytelności strony powodowej. W niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg banku z dnia 28 sierpnia 2018 r. w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów, tj. umowy konsolidacyjnego kredytu, wezwań do zapłaty wraz z dowodem ich nadania, wypowiedzenia umowy kredytu wraz z dowodem ich doręczenia pozwanym przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych, co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Zawarcie umowy na wskazanych w ustaleniach faktycznych warunkach, stanowiło okoliczność bezsporną między stronami. Sporem stron objęty był natomiast etap wykonania owej umowy – powodowy bank powoływał się na brak spłaty wynikającego z tej umowy zadłużenia wraz z odsetkami, zaś pozwana twierdziła, że kwestionowała. Pozwana podważała dochodzone pozwem roszczenie. O ile jednak strona powodowa przedstawiła dowód z powołanych wyżej w uzasadnieniu wyroku dokumentów, na okoliczność prawdziwości twierdzeń uzasadniających roszczenia pozwu, o tyle pozwana żadnych kontrdowodów nie przedstawiła, poprzestając jedynie na gółosłownym i ogólnikowym zaprzeczeniu zasadności roszczenia. Pozwana ograniczyła swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na niej spoczywał w rozpatrywanej sprawie ciężar dowodu. Co istotne, pozwana nie przedstawiła żadnej własnej wersji zdarzeń, nie wypowiedziała się czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonała spłaty kredytu, od jakiej daty według niej pozostaje w opóźnieniu ze spłatą i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, ograniczając się w toku całego procesu w zasadzie jedynie do wskazania, że nie zgadza się z żądaniem pozwu. Taka postawa procesowa strony pozostaje jednak w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. (strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody).

Roszczenie kredytodawcy (Banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Takie wykorzystanie oznacza wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do jego dyspozycji. Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne świadczą o tym, że doszło do wykorzystania sumy udzielonego kredytu przez pozwanych kredytobiorców. Zresztą pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy kredytu. Pozwana zobowiązała się zwrócić bankowi wykorzystaną sumę kredytu, jednakże zwrot ten nie nastąpił w terminie określonym w umowie kredytu. Niespłacenie kredytu w terminie lub w wysokości określonej w umowie stanowi niewykonanie zobowiązania przez kredytobiorcę.

Pozwani nie wykazali, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, tj. że jest niezgodne z kwotami, które pozwani zapłacili. Pozwani nie podjęli w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej poza twierdzeniem pozwanej negującej roszczenie, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych i przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwaną skutku.

Powyższe okoliczności przekonują, że wobec bezspornego faktu zawarcia przez strony umowy kredytowej i jej wypowiedzenia przed terminem wobec braku spłat, to pozwaną negującą wiarygodność Banku obciążał obowiązek wykazania, że dokonała spłaty kredytu. Bezspornie takiego dowodu pozwana nie przedstawiła, zaś całokształt dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, dawał podstawy dla udzielenia ochrony prawnej stronie powodowej. Wskazać należy, że odpowiedzialność pozwanej wynika z tego, że jest dłużniczką strony powodowej, gdyż nie spłaciła zaciągniętego zobowiązania, zaś odpowiedzialność pozwanego D. D. jest konsekwencją wejścia w pozycję spadkodawcy.

Kredytobiorca obowiązany jest do zapłaty odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.), których wysokość zazwyczaj określana jest w umowie kredytu powyżej stopy odsetek ustawowych (tzw. odsetki karne). Kredyt nie został ostatecznie spłacony, dlatego powództwo należało uwzględnić w całości w zakresie kapitału wynoszącego 92.054,30 zł oraz odsetek umownych i karnych wynoszących w sumie 14.916,38 zł. Wysokość zasądzonych przez Sąd odsetek umownych wynika z wyciągu z ksiąg banku, ale także z §7 umowy kredytu konsolidacyjnego z dnia 6 listopada 2014 r.

Tym się kierując orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Dalej idące powództwo należało oddalić.

Na dochodzoną pozewem kwotę składało się m. in. żądanie zapłaty kwoty 3,54 zł tytułem opłat i prowizji. Strona powodowa nie wskazała, w jaki sposób została obliczona powyższa kwota i z czego wynika. Strona powodowa nie udowodniła wysokości tego roszczenia (wbrew regule zawartej w art. 6 k.c.) i dlatego powództwo podlegało oddaleniu w tym zakresie.

W punkcie trzecim sentencji, Sąd stosownie do wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 5.349 zł, gdyż tyle wynosiła opłata stosunkowa od pozwu uiszczona przez stronę powodową.

Pozwany D. D. nie złożył w niniejszej sprawie żadnego oświadczenia w przedmiocie żądania pozwu, a w szczególności nie wniósł o oddalenie powództwa, a także nie uznał żądania. Wobec tego istniały wszelkie podstawy, by w stosunku do pozwanego D. D. wydać wyrok zaoczny, gdyż zostały spełnione warunki określone art. 339§1 k.p.c.